

לדק זכוימו חקוקין על עלמותו. וזה שה' שירי מזה ומרור לרורות בשמות רמו על הלבוש שנעשה ע"י המלות. וכן מ"ש חז"ל בפסוק ויקחו להם. למה הקדים לתיחת הפסח לפי שהיו בני ערוב וער"י מן המלות ע"ש. והענין הוא כי ודאי עיקר המלות היא לורך גבוה. ולורך האדם לעשות המלות לש"ש בלבד. אבל הכנת המלות והתקופה קודם המלות ולאחריה. מלך זה נעשה מלבוש הנפש שהמלות נותנת ברכה לפני ולאחריה. וכמ"ש במ"א ממש חז"ל הרבירי עבירה קשין מעבירה. כמו כן הרבירי מלות טובים מנוף המלות. והיינו כי הגם שעיקר פגם העבירה בשורש היא בעשייתה. אבל הקלוקל אל נפש האדם. מתבררה ביותר ע"י הרבירה עבירה. וכן הוא במלות. אשר עיקר המלות לורך גבוה. אבל רוב הרבירה והתקופה אל המלות. מתקן נפש האדם. ח"ש ז"ל ראה הקב"ה ליבות את ישראל הרבה להם תורה ומלות. שכל התקונים שלמעלה. מסר הקב"ה לבני להיות נעשין אלה התקונים ע"י המלות שבני עושין. ועי"ז מודכרין הנפשות של בני:

ובמדרש ואח"כ שהקב"ה נק' מלך הכבוד. מלך ב"ו אין לזכובין לבשו והקב"ה לבש עוז התאור. ונתן לבני"ה זה הלבוש. עוז לעמו יתן ע"ש. רמזו חז"ל כאשר הקב"ה וז"ש לימלא כבודו אלקותו להתלבש בתורה ותר"ג מלות. התאור גי' תרי"ג. כן זיכה את בני צהרי"ג מלות התורה שיוכלו להתלבש בתורה דרשן ע"י המלות. ועי"ז לימלא קוב"ה ואורייתא וישראל כולא חד. ויש לאדם לבטל עלמותו ללאת מן העצב להתלבש כולו באור המלות וליקח ק"ז ממה שילמלא הקב"ה אלקותו בשביל בני. וכוודאי דור המדבר כך היו. לכן וז' לקבלת התורה וזה הקדמת נעשה לגשמע:

במדרש זאת חוקת הפסח. לב יודע מרת נפשו כו'. עוד שם יהי לבי תמים בחוקיך דרשו על ב' החוקים. חקת הפרה וחקת הפסח. ע"ש. כי הגה יש תרי בני לבא. לב חכם לימינו והוא לב מדין. אבל העיקר להעוה הלב כסיל להיות גם שואל נק' ימין. ובאמת הלב יש בו ב' אלו חלק גבוה שאין שם מנע ככרי במי חירות כמ"ש לב טהור ברא ל'. וחלק א' שהוא לתקן כל תהלוכות הנפש. ועי"ז כ' לב יודע מרת נפשו. ולכן כל עת לרה מנעי אל הלב. וכן ה' במדרים ובכל גלות. ואח"כ כשזכין לגאולה ובשמחתו לא יתערב זר הוא חלק החירות. וזה חקת הפרה לב טהור. וחקת הפסח תיקון הנעשה ע"י הגלות ולב נשבר ונק' שניהם חקיות. שהם נזירות

להתרחק מסט"א. ומלבוש המ"ע להתדבק באור תורה. וז' אלו נרמזים במאי דכתיב ויפגש ה' לאדם כו' כתובת עור בע' ואור בא'. עור להגן. ואור להאיר. ושדים נכחו הוא לקבל עיקר השפעה. ושערך למח הוא המותרות שדרך שמירה והגנה כנ"ל:

ותרביח

החורש הזה לכם. בני כנין ללבנה. כי ברא"ה מתחדש כל השנה. אבל לבני ניתן מתחדשות בכל חודש כדי שלא יהיו נטבעין בטבע ורגילות. ויותר משלשים יום בא לרגילות. ולכן שהיינו אין מברכין רק הבא מזמן לזמן יותר מל' יום. וכמו ברואה הם הגדול לפרקים. ולכן ניתן לבני מתחדשות בכל חודש שהיו נגאלין מן הטבע. וכל חודש מתחדש הנהגה ואור מיוחד. וברואת אין בני עוה"ז יכולין לקבל המתחדשות כדכ' אין כל חודש מחמת השמש אבל בני שהם בני עוה"ז יכולין לקבל המתחדשות כדכ' החודש הזה לכם. ולכן תיקנו בברכת הלבנה וללבנה אחר שהתחדש כו' לעמוסין בטן שהם עתידים להתחדש כמותה. כנ"ל שעתידין להיות בני עוה"ז. כי הטבע שהיו בזמן ועמידה לפסוק לכן אינה יכולה לקבל המתחדשות. אבל בני ישראל שהם בני עוה"ז יש להם דביקות במי המתחדשות. וכי' בא לבני בגאולת מלרים. לכן כ' ושמרת כו' החוקה מימים ימימה כמ"ש במ"א הפ' להבית הארה מימים שלמעלה לימים שלמטה. דכ' יום ליום יביע אומר. פי' ממדרכה למדרכה דלית ימים ואית ימים. ובימים שלמעלה מהשמש שם יש המתחדשות. והקב"ה בטובו מחדש בכל יום הארה מימים ימימה. והאדם זריך לשמור ולהשתוקק לקבל הארה מזה ההתחדשות כמ"ש ושמרת. וכמ"ש אני מעיר השחר. ועי"ז מלות התפילין שהם זכר לי"מ יכולין למטא זה ההתחדשות. לכן בשבת א"ז תפילין שהם עלמות אות. כי הימים שלמעלה מאירין בשבת לימים שלמטה מעממן. וזה ש' ששת ימים עשה כו' השמים ואת הארץ. אבל בשבת נעשין אחדות א' השמים וארץ כמ"ש במ"א:

ותרביח

בפסוק משארום לרורות בשמות. אמרו במכילתא וז' לא ה' להם בהמות רק לחבב את המלות ע"ש. כי הגה עיקר תכלית המלות להיות נאשר ממנה רשימה באדם. כמ"ש במ"א פי' ומלתי תלשון אמן. כאשר עושין המלות ברוב אהבה ותקופה נאשרת הארת המלות בנפש האדם. וכמ"ש